

der, som vi hørte af de Eksempler, det ærede Medlem Hr. Bjerring gav, kan medføre ogsaa Politiiundersøgelse og overhovedet være af lidet behagelig Art. Alt dette vil forsvinde, naar Loven giver en Ret ganske paa samme Maade, som Lovforslaget i 1919 gjorde. Derfor tror jeg, at man af de hidtidige Tal for, hvor mange der melder sig, ikke kan slutte sig til, hvor mange i 60 Aars Alderen der vil melde sig, naar der findes en rigtigt udformet Lov.

Den højtærede Minister har gjort nogle Bemærkninger om Fradragsreglerne. Jeg har ikke været blandt dem, der har sagt, at deres Affattelse var uklar. Hvis jeg forstaaer dem rigtigt, er imidlertid ogsaa det, jeg har anført, rigtigt. Jeg har sagt om disse Fradragsregler, at de adskiller sig fra dem, jeg foreslog, derved, at den højtærede Ministers Forslag gør Fradragene ganske ensartede, nemlig til 50 pCt. af hver 100 Kr., hvormed Indtægten stiger, medens det tidligere Lovforslag satte Fradragene først til 50 pCt., derefter til 75 og til sidst til 100 pCt. Jeg har endvidere anført, at Ministerens Skala frembragte en matematisk smukkere Bevægelse, idet der slet intet Brud var i den, men jeg har ogsaa paapeget, hvad den førte til, nemlig at den trak Grænsen for Formue og Indtægt, hvor man kunde bevare ganske smaa Aldersrenter, højere op, end Tilfældet var efter den Skala, jeg havde anbefalet. Jeg henstiller derfor, at man overvejer Fordelene og Manglerne ved de to Systemer, naar vi kommer til Behandlingen i Udvalget. I øvrigt maa jeg mene, at Fremstillingen i Ord af Beregninger nødvendigvis altid vil være saaledes, at den ikke kan forstaaes, uden at man følger den paa Papiret med Talopstillinger og Beregninger. Det kender vi fra Valglovsforholdstalsregler.

Den højtærede Minister siger, at jeg tror at have foreslaaet i mit Forslag en Aldersrente for et Ægtepar, der udgjorde Summen af Mands og Kvindes Aldersrente, men at det har jeg ikke. Jo, det har jeg; det, jeg har sagt, er rigtigt. Jeg har ikke sagt, at Aldersrenten bliver ens for et Ægtepar og for enlige Personer, Mand og Kvinde. Jeg har sagt, at Skalaen er for Ægtepar nøjagtigt Mands plus Kvindes Aldersrente. Jeg har nemlig ment, at det er tilstrækkeligt, at den Forskel, som bør fremkomme, fremkommer ved Fradragene. Jeg tror ikke, man bør lægge Forskellen begge Steder. Jeg tror, det vilde være meget enklere og klarere at bevare Forskellen kun paa det Sted, hvor jeg har foreslaaet det, idet bl. a. det Beløb, som efter mit Lovforslag kan udkomme for et

Ægtepar, naar de paagældende slet ikke har noget udover deres Aldersrente, nemlig Mands plus Kvindes Rente, ikke er større end, at man meget vel kan forsvare at give dem det uformindsket. Det hele System bliver lettere og overskueligere, naar man har denne Ordning.

Men væsentligere er Ministerens Indvendinger mod min Kritik af hans Fradragsregler, baade naar jeg mener, at det er rigtigt at have ensartede Fradragsregler, hvor man end bor, og naar jeg ikke vil have særlige Fradragsregler for Formuen. Det er ud fra et ganske bestemt Princip, jeg har foreslaaet det andet, og hvorfor jeg ogsaa imod den højtærede Minister vil fastholde Rigtigheden af, hvad der i 1919 blev foreslaaet, nemlig ud fra den Tanke, som dette Lovforslag skulde give Udtryk, at man vilde begunstige Opsparing, man vilde begunstige Sparsommelighed. Men hvis man skal til at differentiere ogsaa her og sige: Hvis du bor paa Landet i Jylland, maa du ikke spare op mere end saa og saa meget, uden at det kommer til at betyde et stærkt Fradrag, men i København maa du spare saa og saa meget mere op — saa er det ikke at tilvejebringe en ligeartet Begunstigelse af Opsparingen. Den højtærede Minister siger med Hensyn til Formuen det, som flere har gentaget, med særlig stor Begejstring det ærede Medlem Hr. Vesterager: Ja, men det er dog urimeligt, at man, naar man naar op til at have en Kapital paa 20 000 Kr. eller saa, alligevel skal kunne faa sin Aldersrente omtrent ubeskaaret. Det kommer an paa, hvilket Princip man stiller sig paa. Nu har Kritikken mod den nuværende Alderdsunderstøttelseslov hele Tiden været denne: Den fremmer ikke Sparsommeligheden. I samme Øjeblik man saa gennemfører det rigtige Princip og siger: Vi vil begunstige Sparsommeligheden, fordi det er af samfundsøkonomisk Nytte — i samme Øjeblik viger man tilbage og siger: Men hvis du sparer op, skal du alligevel straffes, idet der fradrages. Der er ingen Konsekvens deri, og jeg maa fastholde, at den, som har 20 000 Kr., fordi han har sparet op, bør ikke stilles ringere end den, der faar et tilsvarende Aarsbeløb af en maaske velstaaende Søn. Det er ikke nogen nationaløkonomisk rimelig Ordning at sige, at fra den ene skal der fradrages saa og saa mange Hundrede Kroner og fra den anden saa og saa mange flere Hundrede Kroner i Aldersrente. Dette er det væsentligste af, hvad jeg har at anføre. Jeg skal kun haabe, at Udvalgsbehandlingen maa forme sig saaledes, at vi ikke blot bliver i Stand til at gennem-